

Sõna

**Kristus on üles
tõusnud!**

Mõte

Kes läheb vette
saab märjaks.

Mõni kivi on terav.
Mõni laine lööb jalust.

Kui sa ei hooli valust,
kui sa ei muutu kurjaks,
õpid ehk ujuma.

Säält ta tulebki, särav.

Ainus laine, mis kannab
igasuguse ilma,
tuule ja tujuga.

Doris Kareva

Palve

Hea Jumal, sügav
kummardus Sulle Poja
Jeesuse surmast
ülestõusmise pärast. Meil
on lootust ja meil on rõõmu
„igasuguse ilma, tuule ja
tujuga“!

Aamen

VALIMISED

23. mai

**Clive Staples Lewis: „Ma usun jätkuvalt
armastuse võimalikusse.“**

I osa

Just sellised read kirjutas briti kirjanik, kristliku apologetika rajaja ja mõtleja Clive Staples Lewis (1898-1963) sügisel, vaid aasta enne oma surma. Mitme kristliku, autobiograafilise ja muinasjutu raamatute loojana, kajastus tema teostes armastuse, headuse ja lootuse alatoon, mis ei kadunud kunagi. Selle aasta aprilli lõpus möödub täpselt 50 aastast raamatu „Lõvi, nõid ja riidekapp“ käsikirja leidmisest ja lugejateni toomisest. Eesti keeles on selle lugejateni toonud varalahkunud Virumaa Teataja ajakirjanik Andry Ervald.

Lewis sündis 29 novembril, 1898 aastal Põhja-Iirimaal, Belfastis. Juba varases nooruses hakkas Clive tundma huvi kristluse ja Piibli vastu. Lisaks huvitasid tulihingelist noorukit veel maateadus, vanad müüdid ning legendid ja Vana-Babüloonia mütoloogia. Koolikaaslased, kes Clive omavahel olles Jackiks kutsusid, ei mõistnud selle huvi põhjuseid, samuti suhteliselt range isa, kes arvas, et noorukist peaks saama hoopis advokaat.

Lewis õppis lugema kodus. Ta luges palju, eriti müüte ja legende. Oxfordi Ülikoolis löid Lewis, tema hea sõber J.R.R. Tolkein ja veel mõned professorid omamoodi klubi, kus hakati igal õhtul üksteisele lugusid jutustama. Tihti venisid sellised klubiõhtud varaste hommikutundideni, kuid lugudel lõppu ei paistnudki. Enam kui neljakümmne raamatu loojana kuulub Lewis tingimata maailmakirjanduse klassikute hulka. Tema tuntumad teosed on „Lihtsalt kristlus“, „Ühe valu anatoomia“ ja lastele mõeldud seitsmest raamatust koosnev muinasjutukogumik „Narnia kroonikad.“ Kõik eelmainitud seitse raamatut ja „Lihtsalt kristlus“ on raamatukogudes saadaval ka eesti keeles. *Järgneb...*

Piiblivõti

Vahemere küpress

Seekordses sarja osas keskendume ühele olulisemale ilupuule piiblitugudes. Tegemist on Vahemere küpressiga, mis on liigilt okaspuu ja ühe legendi kohaselt kasvas neid puid kuningas Saalomoni aias, kui Seeba kuninganna teda külastas.

Tegelikult on Vahemere küpress vaid üks nimetustest igihaljaste puude nimistus. Piibli aegadel olid küpressid tuntud just oma tugeva tüve ja vastupidavuse tõttu. Küpresside liiki arvatakse kuuluvat 16-25 sorti puid. Tuntum neist ongi Vahemere küpress, millel on püstise, koonuselise kujuga võra ja hallikaspruun kuni must krobeline koor.

Tüve ning koore paksus on lebed tihti puu vanusest ja kasvukohast, mistõttu oli vanematel puudel koort väga keeruline eemaldada. Lisaks ilutaimena kasutati küpressi ehitustööl, ka laeva või paadi valimistamisel.

Küpressist hõõveldatud telgivaiaid pidasid vastu raskematele ja kuivematele ilmastiku tingimustele. Suuremad Vahemere küpressid võivad kasvada kuni 5 meetri kõrguseks.

Kreeka küpressid

Pihlakavärvide aeg

VII osa

Joonas ei teadnud tükk aega, mida vanast füüsikaõpetajast Helmut Tunglast arvata ja ka seda, miks ta üldse oli sinna sattunud. Vana perekonnale kuulunud Piibli sirvimine aitas tal siiski mõtteid pisut korrastada. Helmut oli teetassiga tema vastu toolile istunud ja jätkas juttu. Tema hääl oli väga tasane, justkui püüaks ta kuskilt väga möödnud ajast midagi pingsalt meelde tuletada: „Jah, Joonas, nii see elu on. Oled sa kunagi sellele mõelnud, et mõni teos, mis on hirmus vana, võib nii kõnetada, et sa tunned nagu räägiks keegi sinu kõrval? Selle raamatuga on just nõnda. Ma ei tea, ehk olen ma juba vana ja puitunud, kuid Piiblis on midagi, mis mind alati midagi ütleb, ütleb minu südametunnistusele. Aga ma ei tea, kas sa tahad mu juttu üldse kuulata?“

„Mis asi see südametunnistus õigupoolest on?“ küsis Joonas vastu. „See on miski, mis aitab meil teha vahet hea ja halva vahel. See annab kohe märku. Tihti südamevaluga, kui sa mõistad, mida ma silmas pean.“ Vana õpetaja heitis pilgu kõõgiaknale. „Aga minu vanaisa Eedi ütleb, et südamest tulenev võib eksitada, et kõik, mida me otsustame südamega ei ole alati kõige parem. Mõistust peab ka olema.“

Härä Tungal muheles: „Küllap tal on omajagu õiguskäsi, kui nii ütled. Vaata, mõnikord võib elu meile selliseid vimpkaid ette tuua, et vaata aga kuidas sa sellest olukorrast välja tuuled ja siis imestame, et kuidas me mõnel ajal üldse nii kaugele minna laskisime.“

„Elu on keeruline,“ ütles Joonas mõtlikult.

„Kulla noormees, keeruliseks sina ära oma elu ela. Püüa mõista, et oled teistest erinev ja see ongi sinu väärtus. Täpsemalt sinu eripära, kui nii võiks ütelda. Ei saa olla elus nii, et meist keegi vigu ei tee. Igaüks õpib päev päeva järel. Olen vana ja väsinud mees, kuid tean juba neid asju. Elus tuleb paraku väga palju mõelda.“

„Aga ma olen haige. Olen noor ja mind paelub palju. Armastan loodust ja viljapuuaedasid ning kõige rohkem oma isa, Vahurit. Viimasel ajal ta töötab palju. Nad vanaisaga mõlemad töötavad, kuigi papa võtab asja rahulikumalt. Kas teie, õpetaja Tungal saate aru, mida see tähendab, et nad on täiskasvanud, kuid ometi rabelevad nii nagu homme polekski päev?“ Noormees jäi vanale pedagoogile otsa vaatama sellise pilguga nagu sõltuks sellest kõik, tema tervis, tulevik.

„Just. Ja sa ei saa seda neile pahaks panna, ega ju? Joonas, eluraskused on selleks, et neid ületada, et saada kätte oma õppetunnid. Kui me kõik hakkaksime hädaldama, et kui vaevarikas see elu ikka on ja tühine,

siis võiks juba homme päev käed rinnale risti panna. Aga ma näen, et seda sa ju ei soovi. Mina ka mitte. Miks siis üldse analüüsida kõike seda, mida sa teha tahad, kui ainult surmale mõtelda?“ Joonas nareratas mõttes. Tema sõbrad Diina ja Toivo oskasid elust naudingut tunda. Sellist naudingut, mida sai nimetada elurõõmuks ja Joonas teadis, et Toivo tegi seda veel eriti hästi, omal vabal moel.

Noormees keeras Piibli lehekülgi, kuid äkki ta jahmatas. Ei, see ei saanud tõsi olla. Raamatu vahel oli vana foto, millel seisid tema isa ja Helmut Tungal. Pilt oli mustvalge ja jäädvustatud sügisel kartulivõtu aegu. Äkki ähmastus noormehe jaoks kõik. Papa tööriista kuuris olev kobakas võti, tema hajameelsus.

Siin pidi mingi saladus peidus olema. „Kus te selle foto saite?“ tõsines Joonas ja sulges Piibli.

„Ah see. See foto?“

„Jah. Rääkige mulle sellest!“

Õpetaja Helmut tõsines: „Vaata Joonas, ma arvan, et sellest fotost peaks sulle su isa Vahur rääkima või siis vanaisa.“

„Seda ma arvasingi, et te nii ütlete. Teate, mul on juba mitu päeva tunne, et vanaisa või isa on meie pere kohta mulle midagi rääkimata jätnud ja ma olen enam kui kindel, et see foto siin on üks osa sellest.“

„Miks sa nii arvad?“

„Ma veel ei tea, kuid kavatsen selle juba tänase õhtu jooksul selgeks teha.“ Nüüd oli vana õpetaja kord üllatuda. Ta ei mõistnud, mis oli Joonases sellise pöörde esile kutsunud.

Noormehe silmad läigatasid, kuid vana ja haritud inimesena mõistis härä Tungal, et liiga vara on veel sekkuda ja pidas targemaks wait olla. Äkki Joonas tõusis, tänas tee eest ja kiirustas välja. Ära sealt, nii kiiresti, kui jalad veel kannavad. Saaks vaid ainult Toivole nüüd kuidagi teada anda. Kuid veel enne nende õist ettevõtmist pidi ta saama vanaisaga tõsiselt rääkida. Joonas Pihlakas tundis, et alles nüüd läheb asjaks. Et kordki elus teeb ka tema midagi, mida hiljem ei pea kahetsema. Segaste tunnetega astus ta koduvärvast sisse, et juba kohe varnast vanaisa tööriista kuuri võti haarata ja see märkamatu oma taskusse sokutada. Aga väliskuse juures ta seisatas ja jahmus jälle. Diina istus trepiastmel ja näppis oma sandaali nina. Joonast märgates levis üle ta huulte mänglev naeratus:

„Hei! Ma ootasin sind. Kas midagi ägedat ka teeme?“

„Ja-jah. Oota, ma kohe.“

Joonas lipsas tüdrukust mööda ja esikusse ning pistis kuurivõtte oma tuulepluusi rinnataskusse. Siis naeratas ta segaduses tüdrukule: „Ehh, juba läks meelest. Oota, mida sa ütlesidki?“

Järgneb...